

Najburniji dan ikad

Subota
ujutro.
Najbolji dan u
tjednu za
igrice i
nogomet na
ulici s
prijateljima.
Pogledah kroz
prozor da
vidim kakvo je

vrijeme ... kad ono kiša lije, bura tutnji, sivi oblaci prekrili nebo,
psi uznemireno laju...

Pa gdje su ptičice, gdje je sunce, gdje su cvjetovi što prekrivaju
livade? Gdje su se svi sakrili? Proljeće je blizu, a još nema ni „p“
od njega. Dobro, odoh odigrati par partija Fife, to će me valjda
utješiti. Kad, odjednom, tutnjanje bure i kiše stane, ptičice počnu
cvrkatati i sunce se nasmiješi.

Tooo! Idem vani pozvati društvo da igramo nogomet.! U tijeku
utakmice počne opet tutnjiti i hučiti. Svi pobjegosmo svojim
kućama. Sad ne mogu ništa raditi na mojoj ulici dok ova dosadna
kiša lije. Ostalo mi je samo da pišem domaći. Ahh, mrzim te kišo,
mrzim te buro!! Ovo je najburniji dan ikad!

Petar Sučić, 6.b

Bura i ja

Probudila sam se... Devet sati... Srijeda... Otvaram ormar... Kao i uvijek, kaos, ne zna se gdje su hlače, a gdje majice... Uzimam prve s reda... U trku uzimam i kolač... Mmmm... Bio je čokoladani i tako ukusan!!! Perem zube... Oblačim crne starke... Jakna na meni... Izlazim van...

Jojjj!!! Netko me udario po licu... Bio je to pozdrav gospođice Bure... Prvi puta, ove godine, se susrećemo... Krećemo u šetnju, ona i ja... Pokazuje mi svoje nove pokrete... Svojim jakim dahom očistila je prašnjavu ulicu u tren oka... poskočila, uzdrimala i uplašila čemprese... koji joj se, zbog svog silnog straha, svi redom pokloniše... I mene je, priznajem, nešto stegnulo u grlu ugledavši njezinu snagu... Palo joj je na pamet da mi promijeni frizuru te da mi pokaže novu modu!!! Kada me je sredila, odlučile smo zajedno urediti moju staru ulicu... Bila je posve nova, razbacana, luda, zabavna... Djeca su izašla i zaigrala se zajedno s nama...

Došla sam u školu... Sada je gledam kroz prozor, a ona mi maše... Čekam zvuk zvona, pa ćemo opet zajedno u šetnju... Moja prijateljica Bura i ja!!!

Ana Marija Bralić, 6.b

Snaga prirode

Gledam s prozora kako vjetar nosi grane s penjačice ispred moje kuće. Ni osušena palma ne drži se ništa bolje. Iz obližnjeg parka s kojeg vidim samo par visokih borova njišu se grane i izgledaju kao da će svakog trenutka pasti na blatnjavo tlo.

Pogled na cestu mi pak pruža žute najlonske kese s crvenim natpisom Tommy koje po asfaltu rade kolute naprijed. Vidim i mačku čiji je neuspjeli pokušaj da uđe u kantu za smeće kroz rupicu pružio probleme. Na mom prozoru pojavi se mala sivo-crno-smeđe-bijela prilika. Moja mačka Poppy mijaukala je dok je graciozno sjedila. Pustila sam ju u kuću. Hladni vjetar ušao je u moju sobu dok Poppy skače na moj radni stol, sa stola na stolicu, sa stolice na krevet gdje se damski smjestila i zaspala. Ja sam dovršila zadaću iz matematike. Ostalo mi je vremena pa sam se pridružila Poppy na krevetu i počela čitati „Harry Potter i princ miješane krvi“. Pogledala sam kroz prozor i primijetila da je iz maslinika mog susjeda jedna maslina izgubila granu. Jedna djevojčica je izašla baciti smeće. Skoro je pala ali se zadnji tren uhvatila za zidić, onda se izgubila iz vida.

Bura u mojoj ulici nije najveselija. No, kad ste u toploj kući čitajući zanimljivu knjigu na krevetu s macom zanimljivo je promatrati snagu prirode.

Lea Biliškov 6.b

Burni dan u mojoj ulici

Ovo jutro, u osam sati se začuo alarm! Probudila sam se sretna i vesela. Pogledala sam kroz prozor te vidjela marljive pčelice kako ih hladni vjetar nosi, zlatno lišće kako leti i ljude koji se probijaju kroz snažni vjetar, kao kroz mećavu snijega.

Ustala sam i počela se spremati za novi dan. Krenula sam prošetati svog bijelog, čupavog psića, a kada sam otvorila vrata vjetar je ušao u moju kuću. Odnio je sve papire, zanjihao svo cvijeće, i opet zalupio vanjskim vratima, te nestao. Opet sam otvorila vrata, i nekako izašla van. Probijala sam se kroz snažni, hladni i nemilosrdni vjetar. Kad sam se vratila kući, pojela sam svoje ukusne kroasane, koji se tope u ustima poput sladoleda.

Otišla sam u školu. Bilo je, kao i uvijek, dosadno i naporno, ali sam izdržala. Nakon izlaska iz škole, ugledala sam sunce. Na putu sam vidjela brojnu djecu i ljude kako se igraju i šetaju. I to je bio burni dan u mojoj ulici!

NAJLJEPŠE MJESTO NA SVIJETU

Većinu svoga vremena provodim u svojoj sobi. Tu se kriju moje najljepše i najtužnije uspomene. Najljepše je kad dođe moja

najbolja prijateljica Nikolina. Tek tad se pretvori u najljepše mjesto na svijetu. Sjedimo na mom bijelom čupavom tapetu , zezamo se, smijemo, govorimo tajne jedna drugoj. Na mome dugom bijelom stolu crtamo. Moj bijeli krevet pretvori se u bijeli oblak ,najljepše mjesto za putovanje kroz snove. Sutradan, kad Nikolina otiđe , moja soba se pretvori u zatvor. To je mjesto

za pisanje zadaće ,moje smeđe škure pretvore se u željezne rešetke. Moji zidovi boje lavande se pretvore u sive stare zidove, a moj bijeli stol u jednostavnu dasku za pisanje. Ipak to je moje malo sklonište za sanjarenje.

Leona Milković, 6.b.

Dio mog života

Moja soba je veoma mala,sve je stisnuto i zbijeno.

Prašnjave police koje su zaboravljene i nikad očišćene.Knjige na stolovima kraj razbacanih nota od flaute.

Udoban krevetić i do njega ogroman ormar pun robe te bijeli zidovi s posterima.Naravno,moja soba je i moj spas od:škole,neslaganja i nesretnosti.U njoj se kriju:tajne,tuge,veselje i zabava.Kod nje su provedene noći s upaljenim svjetlom i otvorenom knjigom.Zapravo moja soba nije mjesto s stvarima to je moj svijet,moja podrška,moje misli...

Dio mog života.

Ela Lozić, 6.b

Moja soba

Moja soba je meni najdraža prostorija u kući. U njoj se jako ugodno osjećam. Obojana je u zeleno. U njoj su dva kreveta, moj i bratov. Tu su i ormar, radni stol i televizor. Na tom stolu sam napisao mnoge zadaće, naučio mnoge lekcije, na krevetu prespavao mnoge noći, a na televiziji pogledao mnoge serije, filmove i crtiće. Zaboravio sam na mnoštvo društvenih igara, igračaka i mojih najdražih autića. Proveo sam mnoge sate svog djetinjstva igrajući se s njima. Tu je i računalo, na njemu skoro nikad nisam, samo kad mi je, ali ono, stvarno dosadno. Ta soba je cijeli moj život, to mi je zasigurno najdraža prostorija na svijetu.

Mateo Delić, 6.b

Utrčao sam u svoju sobu i zadovoljni osmijeh mi je razlio lice. Tu je moj mali svijet i to doslovno jer mi je iz kuta šareni globus veselo namigivao. Široki pahuljasti krevet me zvao:

„ Dođi, skoči... ti si umoran, a ja mekan i skakutav!“

Skoro sam ga poslušao, ali moj ormar se raširio po cijelom zidu i naredio da se presvučen. Preteška školska torba je odletjela kroz svježi zrak ravno na svoje mjesto – na moj pomalo natrpani radni stol. S velikog otvorenog prozora skočila je maca na okrugli vrtuljasti stolac. Uključio sam tanjušavi televizor, a on mi je počeo zvučno pjevati. Prošetao sam do police zvane mučilica i između školskih knjiga izvukao najdražu - „ NOGOMETNI VODIČ.“ Naoružan knjigom uz zvukove lagane muzike poslušao sam svoj krevet i skočio u njegov zagrljaj dok su me sa zelenih zidova gledali moji crteži ja sam uživao u mojoj lijepoj sobi.

Mateo Kojadin, 6.a

Moj uzor

Moj veliki uzor je moj brat Petar Višić. On trenira odbojku u OK Mladost Ribola Kaštela. Nije mi samo uzor zbog svoje igre, već zbog ponašanja van terena. Uvijek je obziran prema obitelji i prijateljima, ne srami se

zagrliti me ili pozdraviti nakon utakmice pred svima. Moj brat je najbolji na svijetu, voljela bih za par godina biti poput njega .

Uspješan je odbojkaš, ima puno prijatelja i omiljen je u društvu.

Također mi je uzor, zato što nije kao puno momaka u njegovoj dobi koji su upali u loše društvo. Jedino je jako loše kod njega što često putuje, pa nedostaje

obitelji i prijateljima. Njegova odbojkaška ekipa jako je uspješna, zanimljiva i složna. Ima ih od svagdje:

Italija, Kolumbija, Makedonija... To spominjem zato što bih i ja htjela upoznati običaje drugih zemalja i družiti se s ljudima s drugih kontinenata. On u svom životu uživa i živi za sport, obitelj i curu, to je zanimljiv život za mladog čovjeka. Nadam se da ću jednog dana biti poput njega. Lijepo je imati svaki dan života pored sebe brata, uzora, učitelja i veliku podršku.

Maja Višić, 6.a